

C e este curăția? Unii, în mod greșit, confundă curăția cu fecioria. Și, pentru faptul că fecioria nu este obligatorie, ei socotesc și curăția ca pe un lucru neobligatoriu pentru toți oamenii. „Monahii și monahiile au făcut legământul fecioriei – spun ei - și trebuie, prin urmare, să se afierosească unei vieți de curăție, însă noi, oamenii trăitori în lume și cu familie, suntem slobozi de îndatorirea de a ne nevoi întru această virtute”.

Oare așa stau lucrurile? Nu, deoarece curăția nu înseamnă feciorie, ci **curătenie sufletească**. Iar ea este obligatorie și pentru oamenii căsătoriți, și pentru cei necăsătoriți. Nunta este dintru început curată și binecuvântată de Dumnezeu. Însă aceasta se ridică la înălțimea virtuții doar atunci când este însoțită de curăție, adică de cinste și de încredere reciprocă. Fecioria

are o și mai mare binecuvântare de la Dumnezeu. Ea nu este o îndatorire, ci o nevoie asumată de bunăvoie de către cei ce au chemare către ea, după cuvintele lui Hristos: *Cine poate înțelege, să înțeleagă!* (Mat. 19, 12). Însă, doar atunci este plăcută lui Dumnezeu, când este însoțită de virtutea curăției.

Nunta ar putea fi întinată de păcatele necurăției. Și starea celor necăsătoriți ar putea să fie murdărită tot din această pricină. Ca să nu se întâmple așa ceva, noi trebuie să ne ostenim a dobândi virtutea curăției.

Sfânta Biserică propovăduiește nu numai celor feciorelnici, ci tuturor fiilor ei – și celor căsătoriți, și celor necăsătoriți – să se roage fierbinte, cu rugăciunea Sfântului Efrem, pentru dobândirea virtuții curăției.

Fecioria este cu totul deosebită, virtute îngerească, care, o dată pierdută, nu mai poate să revină. Dar curăția poate fi redobândită oricând. Și cei mai de plâns desfrânați pot să dobândească curăția. Fecioria nu este o condiție prealabilă pentru mântuire, nefiind o poruncă, o îndatorire pentru toți. Ea este obligatorie doar pentru aceia care, de bunăvoie, au făgăduit să o păzească. Însă fără curăție ni-

meni nu va putea să se mântuiască, dacă nu va urma o pocăință pe măsura păcatului împotriva curăției și restabilirea ei. Sfântul Apostol Pavel spune că *nici desfrânații..., nici adulterii... nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu* (1 Cor. 6, 9-10), dar după aceste cuvinte, îndată deschide și pentru ei ușa mântuirii prin pocăință. Termenul „desfrânați” se referă la cei care au păcătuit împotriva curăției nefiind căsătoriți; iar „adulteri” sunt cei căsătoriți care au încălcat porunca curăției. Delimitarea făcută de Sfântul Apostol Pavel urmează întocmai celor spuse de Mântuitorul, că din inima păcătoasă ies *adultere, desfrânări* și alte răutăți (Mat. 15, 19).

Deci, cel ce-și pierde fecioria poate să se mântuiască și fără feciorie, dacă face o pocăință pe măsură și duce o viață în curăție. Însă cel ce încalcă porunca curăției nu poate să se mântuiască, fără redobândirea prin pocăință a curăției sale. De aici se vede limpede cât de importantă este pentru orice creștin păzirea legământului curăției, făcut chiar la Sfântul Botez.

Mai multe femei desfrânate au venit la Mântuitorul Iisus Hristos și au plecat înțelepțite, adică întoarse la

Dumnezeu, întru totul înnoite. Prin cuvintele *Mergi; de-acum să nu mai păcătuiești!* (Ioan 8, 11), Mântuitorul a întors la mântuire pe cei ce umblau pe calea pierzării. Așa s-a întâmplat și cu femeia cea desfrânată, ce a venit în casa lui Simon leprosul, ca să ungă capul Lui cu mirul cel scump, și cu lacrimile ei de pocăință să spele picioarele lui Hristos (Mat. 26, 6-13). Despre ea, Sfânta Biserică spune în slujbele sale următoarele: „Femeia ce fusese mai înainte desfrânată, pe dată s-a înțelepțit. Păcatul ei cel de ocară și dezmierdările cele trupești le-a urât, luând aminte la rușinea cea mare de la înfricoșătoarea Judecată, când vor fi vădiți cei desfrânați și cei care s-au pângărit pe sine”.

Fecioria este, într-adevăr, o virtute sfântă. Însă și căsătoria, atunci când este trăită în curăție, este la fel de sfântă.

În afara fecioriei și a căsătoriei, mai există încă o stare – **fecioria în căsnicie**. Aceasta se vedește mult mai rar, mai ales în zilele noastre. Însă în Viețile Sfinților se întâlnesc nu puține asemenea cazuri. Ea constă în următorul fapt: tinerii soți, cununați în numele lui Dumnezeu, din dragoste pentru

Hristos hotărăsc de comun acord să trăiască precum un frate și o soră, în deplină feciorie, sub acoperământul legiuitei căsătorii. Aceasta este o mare nevoie, către care puțini sunt chemați și pe care încă și mai puțini oameni o împlinesc în deplină neprihănire și cu folos pentru sufletele lor.

Nu trebuie să se socotească totuși ca virtute orice deviere de la căsătorie. Când aceasta nu se face pentru năzuința către nevoie și înfrânare, ci pentru scârba față de legătura căsătoriei, atunci nu numai că ea nu este îngăduită, însă este chiar osândită în cel mai aspru chip de către canoanele bisericesti (Pravila 51 a Sfinților Apostoli). Sfânta Biserică le amintește unor astfel de oameni că tot ce a făcut Dumnezeu este întru totul bun (Facere 1, 31) și că El a făcut parte bărbătească și parte femeiască spre înmulțirea neamului omenesc, binecuvântând aceasta. Deci, respingerea căsătoriei este socotită erezie.

Maniheii, marcioniții și alți eretici dualiști, care socotesc că nu Dumnezeu, ci diavolul este creatorul lumii materiale, s-au lepădat de căsătorie, scârbindu-se de aceasta. Creștinii nu trebuie să urmeze însă ereticilor!

Sfântul Ioan Scărarul lămurește în cel mai ortodox chip chestiunea căsătoriei și a curăției acesteia, scriind: „Unii spun că, după gustarea îndulcilor trupești, omul nu poate să se mai numească curat. Însă eu, în opoziție cu părerea lor, întăresc: ...dacă cheile Împărăției cerurilor ar fi fost încredințate celui feciorelnic (Sfântul Apostol Ioan Teologul), care nu a gustat din patima îndulcirii trupești, ar fi putut să fie îndreptățită părerea unor asemenea oameni. Ca să se rușineze însă cei ce judecă astfel, anume acela care a avut soacră (adică a fost căsătorit - se are în vedere Sfântul Apostol Petru - *n.n.*) a fost socotit curat și a păstrat cheile Împărăției curăției”.

Prin urmare, să luăm aminte că nu numai în feciorie, ci și în căsătorie, omul poate și trebuie să fie curat și îmbrăcat întru cinste!

CAPITOLUL 2

Curăția în cadrul căsătoriei

Dumnezeu a dat omului înclinații trupești nu în vederea desfrâului, ci pentru înmulțirea neamului omenesc. Judecățile lui Dumnezeu sunt întotdeauna cele mai bune, curate și sfinte. *Creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul și-l supuneți!* (Facere 1, 28) – este dumnezeiasca poruncă, lipsită de orice întinăciune. Însă omul, prin căderea lui în păcat, a pervertit totul. Desprins de Dumnezeu prin neascultarea sa, el s-a rupt și de cinstitele scopuri dumnezeiești și a început să întrebuițeze înclinările lui trupești către rău.

Creatorul a rânduit ca bărbatul să nu fie singur (Facerea 2, 18), ci să aibă familie. Familia a fost plănuită de Dumnezeu ca un loc sfânt pentru nevoița întru evlavie, curăție și viață sfântă. În Noul Testament, unde se restabilește curăția dintru început a firii omenești,

se vorbește despre familie ca de o mică biserică din casă (1 Cor. 16, 19), în care trăiește Hristos, care se sfințește de Duhul Sfânt și în care toate mădularele se îndreaptă către Dumnezeu-Tatăl prin cuvintele: „Tatăl nostru, Care ești în ceruri...” Oamenii căsătoriți trebuie să conviețuiască în deplină credincioșie unul față de celălalt, demonstrând prin aceasta și credincioșia lor către Dumnezeu. Curăția și dragostea reciprocă – iată legătura dintre bărbat și femeie. Sfințenia nunții trebuie păzită cu grijă. Doar o singură privire plină de poftă în afara căsătoriei devine deja un mare păcat (Mat. 5, 28).

Cel căsătorit este legat prin porunca lui Dumnezeu de a nu se abate de la nuntă, exprimată încă din rai prin cuvintele: *De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va uni cu femeia sa și vor fi amândoi un trup* (Facere 2, 24). Domnul Iisus Hristos a întărit sfințenia și neîncălcarea unirii prin nuntă, spunând: *Deci, ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă!* (Mat. 19, 6).

Greșeala împotriva sfințeniei nunții poate să fie de două feluri: 1) **trădarea** ori **preadesfrânarea**, care în ambele cazuri sunt o deviere de la căsătorie; 2) **curvia chiar în hotarele nunții**, atunci

când oamenii căsătoriți nu trăiesc firește, așa cum legea dumnezeiască a poruncit și conștiința ne dă mărturie, ci se dedau la diferite perversiuni. Toate aceste necurății sunt urâciune în fața lui Dumnezeu. Ele au condus încă de demult omenirea desfrânată (Facere 6, 3) la potopul universal (Facere 6, 5-7), iar mai târziu la focul și pucioasa care au pedepsit Sodoma și Gomora (Facere 19, 1-28). Nici omenirea din zilele noastre nu se deosebește de cea veche prin imoralitatea ei strigătoare la cer. De aceea, pentru cei ce înmulțesc păcatele, Dumnezeu și pe noi ne va pedepsi, după proorocirea Sa, însă de această dată prin focul universal prin care se va întrerupe existența acestei lumi păcătoase, ca să se arate *ceruri noi și pământ nou, în care locuiește dreptatea* (2 Petru 3, 13).

Toate făpturile au prin fire predispoziția de înmulțire, însă la animale instinctele sunt păstrate în felul lor primitiv. Făpturile necuvântătoare se împreunează nu în vederea desfrânării, ci ca să împlinească înmulțirea speciei lor, așa cum au fost hărăzite. Numai cu omul nu se petrece astfel. Căzut din pricina păcatului sub influența demonilor, firea lui s-a pervertit

și de aceea cu el se întâmplă adesea căderi înfiorătoare și, ca urmări ale acestora, și catastrofe naturale.

Domnul Iisus Hristos a venit ca să ne învețe adevărata viață întru curăție și să ne dezbrace de pervertirea morală în care am fost atrași. El a binecuvântat căsătoria prin prezența Sa la nunta din Cana Galileii (Ioan 2, 1-11) și a osândit necurăția nu doar în forma ei cea mai grosieră, a preadesfrânării, ci și cel mai „inofensiv” chip al necurăției, privirea plină de poftă către celălalt gen, spunând: *Ați auzit că s-a zis celor de demult: „Să nu săvârșești adulter!”*. Eu însă vă spun vouă că oricine se uită la femeie poftind-o, a și săvârșit adulter cu ea în inima lui! (Mat. 5, 27-28).

Și Sfinții Apostoli s-au luptat plini de râvnă împotriva preadesfrânării și a diferitelor chipuri ale desfrânării (Fapte 15, 29; Iuda 1, 7-8; 2 Petru 2, 14; Gal. 5, 19; 1 Cor. 6, 9; 6, 18). Sfântul Apostol Pavel a delimitat clar curata și binecuvântata nuntă de oricare chip de manifestare a necurăției, spunând: *Cinstită să fie nunta întru toate și patul nespurcat. Iar pe desfrânați îi va judeca Dumnezeu* (Evr. 13, 4). El sfătuiește: *...Bine este pentru om să nu se atingă de femeie. Dar, din cauza desfrânării, fiecare*

să-și aibă femeia sa și fiecare femeie să-și aibă bărbatul său... , fiindcă mai bine este să se căsătorească decât să ardă (1 Cor. 7, 1, 2, 9). După învățătura Sfintei Biserici, legiuita nuntă, încheiată în numele Domnului (1 Cor. 7, 39), este unica dezlegare a problemei privitoare la conviețuirea între un bărbat și o femeie.

Căsătoria are, în afara *scopului ei de temelie – nașterea de fii* (1 Tim. 2, 15), încă și un alt scop important – de a fi pază a curăției. Sfântul Ioan Gură de Aur învață: „Omul trebuie să se căsătorească pentru a alunga păcatul și pentru a se izbăvi de orice faptă a desfrânării. Anume pentru aceasta trebuie să ne căsătorim, pentru a ne ajuta reciproc să ducem o viață curată”. După învățătura acestui mare bărbat, căsătoria nu este o piedică a curăției, ci mai degrabă ea o păzește și o întărește. Din această pricină, trădarea este un mare și greu păcat. „Omul căsătorit, dacă încalcă căsătoriile altora ori privește cu poftă la vreo femeie străină, nu merită nicio iertare, nici din partea oamenilor, nici înaintea lui Dumnezeu, oricât s-ar îndreptăți prin fire”. Această judecată, foarte aspră la prima vedere, este în realitate întru totul îndreptățită, deoarece, dacă monahii